

enkelte Love og Finantsloven se ud. Jeg har den Anskuelse, som den ærede Rigsdagsmand en Gang, efter min Mening korrekt, har udtalt, at naar Regjeringen udfører en Lov, der er Folkethingets Lov, udfører den Folkethingets Billie. Det er min Opfattelse, at denne Grundsaetning er rigtig, og den samme Anskuelse har jeg overfor Spørgsmaalet om Finantsloven. Vedtager Regjeringen, Ministeriet, en Finantslov, der er Folkethingets Finantslov, som Folkethinget vedtkjender sig som sin, udfører Ministeriet Folkethingets Billie, og det kalder jeg ikke at sætte Ministeriet paa loblig Grund. Jeg tror ikke, at det danske Folk, dets Forfatning og Frihed i det Hele taget er tjent med, at de provisoriske Tilstande opretholdes, jeg tror, det er en Ulykke for os, at vi i det Hele taget ere komne ind i disse Tilstande, men det er ikke Folkethinget, der vilde derind, det er ikke Folkethinget, der vedblivende vil være i disse Tilstande. Derfor synes jeg, at det er Folkethingets Pligt at gjøre, hvad det kan, for at komme ud deraf. Lykkes det ikke, er Ansvar et ikke vort, men saa er Ansvar et Regjeringens og Landsthingets.

Da jeg nu har Ordet, skal jeg kun give et kort Tilsvaer til de Udtalelser, der i Gaar kom fra den ærede Kultusminister i Anledning af den Kritik, jeg har tilladt mig overfor de Cirkulærer, han har udstedt om Skolevæsenet. Den ærede Minister bebrejdede mig, at jeg vilde gjøre Bønderbørnene dummere, end de vare. Det var langt fra min Hensigt, og det skulde gjøre mig ondt, om jeg nu skal bebrejde den ærede Kultusminister for hans Tillid til Bønderne, men jeg kan dog ikke negte, at den Tillid, den ærede Kultusminister viste dem i Gaar, er større, end at jeg kan tiltræde den. Den ærede Minister sagde, at det, der stod i det berømte Sangcirkulære, kunde Bønderbørn med almindelig sund Forstand lære i en Time. Den ærede Minister maa sikkert have glemt, hvad der staar deri. Der staar: „Stalær af kortere Melodier indøves udelukkende ved Vedfagelse af Violin“. Der staar: „Moderne læres; c-Dur og a-Mol-Stala med tilsvarende Akkorder indøves aldeles korrekt“. Der staar: „Taltering indøves saaledes, at Børnene kunne slaa Talt med Haanden til en Stala i forskjellig Rhythmus samt til rhytmisk lette Sange“.

Og der staar, at „Læreren har at vaage over en korrekt Indøvelse, saaledes, at han gennem Sangundervisningen i Skolen kan bidrage Sit til, at Feil, som have indseget sig i en Del af vore almindeligste og smukkeste Melodier, kunne forebygges og udryddes, ligesom han og maa drage Omhu for; at Texterne forstaas, før de synges“. Til Veiledning følger saa en Fortegnelse over Koraler og Sange, der kræve forøget Omhu, samt en Fortegnelse over Koraler, der skulle indøves i et Antal af mindst 10 i hver Klasse. Og det tror den ærede Minister, at Bønderbørn kunne lære paa en Time. Jeg tilstaar, at en saadan Tillid har jeg ikke selv til de mest begavede Bønderbørn. Men hvis den ærede Minister tror, hvad han siger paa det Punkt, vil jeg anbefale et Tillæg til dette Cirkulære, hvori der siges, at der kun skal anvendes 1 Time dertil. (Berg: 1 Time om Ugen?) Nei. Ministeren mente, at 1 Time var tilstrækkelig i det Hele taget. Yvrigt mente den høitærede Minister at kunne slaa fast, at hans Cirkulære overhovedet kun havde til Hensigt at hævde Bestemmelserne i de bestaaende Love. Jeg tvivler nu ikke om, at det har været hans Hensigt, men saa har den ærede Minister været meget uheldig i saa Henseende. Thi hvor staar det f. Ex. i den danske Lovgivning, at Sogneraadene skulle holde Møde hver Maaned? Det staar kun i den høitærede Ministers Cirkulære, i Kommunallovgivningen staar der noget ganske Andet. Hvor staar det i Lovgivningen, at Sogneraadene ikke maa disponere over Brugene af Skolelokalerne i Kommunerne? Hvor staar det? Jeg har ikke fundet det noget eneste Sted uden i den høitærede Ministers Cirkulære. Hvor staar det i Lovgivningen, at hvor der er Kroer eller Gjæstgivergaarde i en By, der maa Kommunens Behøere absolut ikke i noget Tilfælde bruge Skolen, men skulle bruge Kroen og Gjæstgivergaarden? Hvor staar det i Loven? Det findes intet andet Sted end i Cirkulæret. Ja, det er gaaet saa vidt, at en Mand fra Midelfartegnen, der er Sogneraadformand og samtidig Formand for en Skyttekreds, en Søndag for nogen Tid siden, da han gik fra Kirke, tillod sig at tage nogle unge Karle af Skyttekredsen over i Skolen for at tale med dem om Skyttefagets Fremtid og